

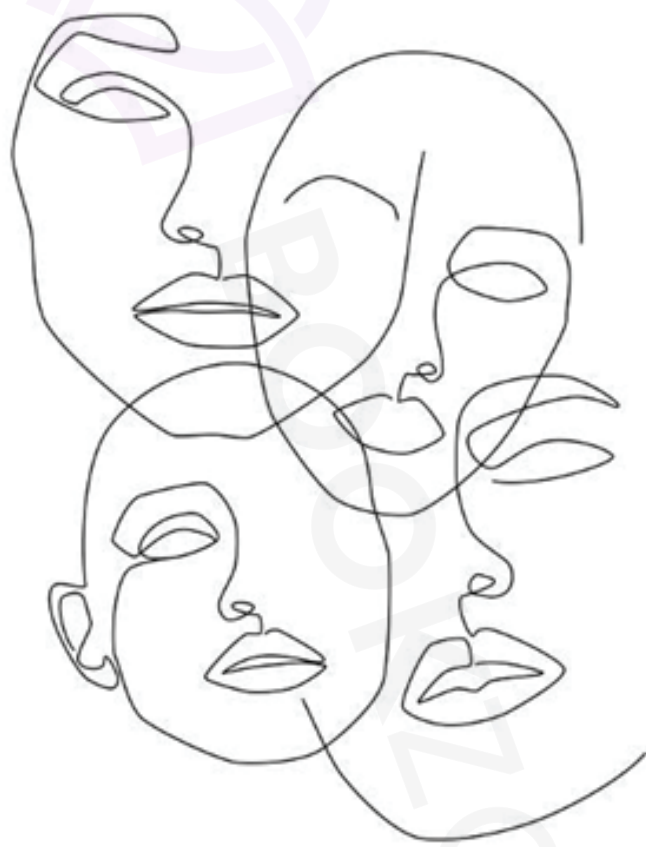
LENA HILLS

SERIA
PĂCATUL CAPITAL

SHEN

Bookzone
BUCUREȘTI, 2022

PROLOG

Îl privea însetată de dorința de a-i controla fiecare mișcare și de a-i smulge de pe buze fiecare țipăt de durere. O satisfacție subită i-a cuprins simțurile în momentul în care lama cuțitului i s-a adâncit în carnea tare a abdomenului. Nu era cel mai slab puști pe care îl văzuse până în acel moment, dar cu siguranță faptul că îi putea vedea coastele prin pielea bronzată îi încânta fanteziile macabre.

Băiatul a ațintit-o cu ochii mari și lipsiți de strălucire. Putea observa în privirea lui teama strâns împletită cu un sentiment puternic de ură, însă acel lucru nu o făcea decât să continue să traseze cu vârful cuțitului peste pielea fină, de copil. Știa că niciodată nu ar putea să-i iasă de sub cuvânt. Știa că, băiatul îi era supus și adora acel lucru. Adora să-i controleze întreaga existență, dar mai ales durerea.

— Îți simți inocența părăsindu-ți carcasa aceasta nefolositoare de carne?

Băiatul a încuviințat și degetele i s-au prins cu putere de marginea patului. Știa că dacă i-ar fi oferit un răspuns negativ Adellei, durerea ar fi avut să se amplifice și mai tare. Zeci de lucruri i se perindau în acel moment prin minte și tot ce reușea să facă era să se învinovățească pentru că a ales să vină în acea vacanță de vară la mătușa sa.

Adella era o femeie de treizeci și șase de ani, iar pentru Shen, ea reprezenta Iadul în forma sa adevărată. Un țipăt grav i-a părăsit buzele în momentul în care lama cuțitului s-a adâncit și mai mult în carnea sa, iar instinctul de a-și ridica mâinile pentru a opri durerea a devenit din ce în ce mai puternic. În zadar însă. Încheieturile lui erau țintuite de patul prăfuit, gleznela la fel.

Corzile sale vocale tremurau sub impulsul de a țipa strașnic, de frică, dar rațiunea îi spunea lui Shen că nu are rost. A înghițit în sec, după care și-a mușcat limba cu putere pentru că știa că nimeni nu îl putea auzi. Însă trupul său intrase deja într-un mod de autoapărare, de supraviețuire pură, iar instinctul de a țipa și de a-și face auzită nevoia de ajutor l-a înlănțuit din nou.

— Dă-mi drumul!

Până și inima îl durea. Atât de tare încât își dorea să plesnească, deoarece doar așa ar fi reușit să scape de ororile la care era supus.

— Roagă-mă, a mârâit femeia printre dinți și a ridicat lama cuțitului de pe pielea lui Shen.

— Te rog, te rog, dă-mi drumul! a rostit printre respirațiile sacadate.

Adella l-a privit cu atenție și și-a trecut buricele degetelor peste cicatricile pe care i le provocase în ultimele săptămâni. Când a constatat că unele dintre ele nu erau complet vindecate, și-a înfipt fără scrupule unghia între copcile proaspete. Shen a scăpat un urlet spart, care a declanșat în trupul Adellei valuri de plăcere. Când sângele a început să curgă șiroaie, și-a adâncit din nou unghiile și a început să râdă diavolește când a observat broboanele de sudoare rece apărând pe chipul palid al lui Shen.

— O să plătești pentru toate aceste lucruri! a reușit Shen să spună.

Hohote de plâns au umplut hambarul părăsit, însă au fost acompaniate curând de sunetele clare de plăcere ale Adellei. Iubea să privească oamenii suferind, însă atunci când îl privea pe Shen, totul se transforma într-o adorație macabră.

— Nu o să plătesc niciodată, Shen. Niciodată, a șoptit ea aproape de urechea băiatului.

— O să plătești cu moartea!

— Moartea o să-mi ofere liniștea de care am nevoie. Însă până atunci, țipetele tale vor fi cântecul meu preferat.

Vârful cuțitului s-a înfipt în șoldul lui Shen și a simțit cum speranța de a mai ajunge înapoi acasă a dispărut încetul cu încetul. Disperarea i-a anihilat rațiunea și ochii i s-au mărit atât de mult încât păreau să-i iasă din orbite.

Răzbunarea și-a ramificat rădăcinile în sufletul său și toată bunătatea pe care o avusese până atunci a dispărut. În urma acesteia, a rămas un suflet stingher, prins în lanțurile oțelite ale răului.

Pentru că oamenii nu se nasc niciodată răi, ci alții îi determină să devină astfel.

PARTEA I

*Cu patru ani înainte de taberei
creștine*

BOOKZONE

O privesc pe Sindy în fiecare zi. Știu deja cât de repede termină de mâncat un sendviș pe care, bineînțeles, îl aduce cu ea de acasă. Știu deja când bea apă. Știu deja când e pe cale să râdă la vreo glumă deloc amuzantă. Aproape că știu deja și timpul care se scurge între inspirație și expirație. Ea e o hartă. Însă eu nu sunt exploratorul, ci cartograful.

În acest moment, stau pe scaunul biroului meu și scriu. Îmi aștern aceste gânduri care mă obsedează în fiecare moment al zilei. Întreaga mea rațiune face conexiuni între Adella și orice femeie pe care o văd, însă Sindy se potrivește la perfecție cu tiparul din mintea mea. Și nu e în regulă. Nu este deloc.

Cerul întunecat găzduiește câteva stele a căror lumină e vagă, aproape stinsă. După ce îl analizez câteva momente, observ o dâră strălucitoare rămasă în urma unei stele căzătoare. De fapt, în urma unui meteorit. Care s-a stins la fel de repede ca atunci când a luat foc, la contactul cu atmosfera. Acum, mă întreb doar dacă Sindy ar reacționa la fel în contact cu mine.

Dar m-aș asigura să fie așa. Să simtă cum scânteii fierbinți îi părăsesc porii, urmând ca mai apoi să se metamorfozeze în flăcări mari și dogoritoare.

Sindy va fi a mea. Victima mea.

O privesc cu atenție. Astăzi a decis să își prindă părul într-o simplă coadă. Nu arată la fel de bine, dar oricum nici nu mi-ar păsa. Întregul ei aspect exterior s-ar deteriora în fața mâniei mele. Nimic din ceea ce are frumos nu ar rezista.

Din acea zi în care a îndrăznit să își așeze palmele pe banca mea, întreaga mea lume s-a întors pe dos. Noaptea mi-au devenit grele și sufletul mai păgân. Sindy. Oh, Sindy.

Ziua de astăzi nu a fost la fel de lungă precum toate celelalte, deși mi-aș fi dorit să fi fost, pentru a petrece cât mai mult timp privind-o. Tot ceea ce fac se transformă într-o obsesie continuă care mă devorează. Dar trebuie să îi țin piept. Încă puțin până voi putea acționa. Momentul potrivit e aproape.

Sau, cel puțin, eu îl simt mai aproape ca niciodată.

Astăzi, mă hotărâsc să mă așez lângă ea, pe locul liber, cu coapsa mea cât mai aproape posibil de a ei, dar fără a o atinge. Mă privește cu ochii mari, iar eu știu doar că mi-aș dori să îi cuprind fața în palme și să o transform într-o stană de piatră. Apoi, probabil că aș împinge-o doar ca să capăt acea plăcere când s-ar sparge.

- Te deranjează dacă mă așez aici?
- Sigur că nu, răspunde ea serioasă.

Ia o înghițitură din paharul de suc, după care se trage ușor mai departe de mine. Dar în zadar. Picioarele mele sunt îndeajuns de lungi, așa că îmi lipesc cu subtilitate genunchiul de al ei, iar ea tresare. Îi simt tremurul corpului și vreau să mi-l însușesc. Vibrațiile pe care mi le transmite sunt uimitoare.

De fapt, ceea ce e uimitor este cum o simplă atingere te poate surescita atât de repede.

Exact ca atingerile Adellei. Ele au reușit să mă schimbe. Să mă transforme. Ea a fost luna, iar eu – lupul care urla la ea.

Acel Shen a murit în vara aceea, iar actualul Shen va muri după ce își va vărsa răzbunarea pe orice ființă umană care se aseamănă cu Adella.

Pentru că nu pot vedea viața altfel decât provocând suferință în jurul meu.

Iar zâmbetul pe care Sindy mi-l oferă e o invitație să o devorez. Să o fac să fie a mea și să o folosesc pentru a-mi dezlănțui demonii care au început deja să mă consume. Ea va fi hrana lor, a demonilor mei.

Sunt pregătit pentru testul de astăzi. Mai pregătit ca niciodată.

Profesoara ne împarte subiectele și zâmbesc mulțumit când observ că sunt alcătuite exact din materia pe care o repetasem în ziua precedentă. Matematica mi se pare cea mai ușoară materie. Totul gravitează în jurul exactității și nu poți greși decât dacă nu ești atent. Iar eu dețin o atenție de oțel.

Îmi scot creionul din geaca de piele și încep să rezolv exercițiile, iar după câteva minute bune care se scurg din oră, aud o șoptă vagă venind din fața mea. E vocea ei. Aș recunoaște-o dintr-o mie. Îmi ridic privirea înspre ea și observ că îmi face un semn subtil din degete, care îmi indică spre exercițiul patru al testului. Privesc scurt spre foaia mea, după care îi ofer răspunsul făcând câteva semne din mâini. Zâmbește larg și îmi oferă un sărut prin aer.

Înghit în sec și închid câteva clipe ochii. Simt cum sărutul ei mi se lipește de suflet, iar acea porțiune începe brusc să ia foc. Nici măcar nu i-am simțit vreodată atingerea buzelor și deja știu cum s-ar simți. Dar în situația mea și a lui Sindy, balanța se va înclina înspre mine, pentru că eu voi deveni coșmarul ei. Sărutul meu îi va fi stigmat pe piele, iar atingerea mea îi va deschide fiecare por prin care îmi voi arunca apoi veninul.

Dinții îmi intră mult prea puternic în buza inferioară și simt imediat un gust ușor metalic invadându-mi gura. Îmi clatin capul pentru a scăpa de gândurile nocive care au reușit să-și facă apariția, după care mă concentrez din nou asupra testului. Nu durează mult până să îl finalizez și să mă ridic din bancă. Profesoara mă privește pe deasupra ochelarilor dreptunghiulari și groși, iar în momentul în care ies din clasă, aceasta încearcă să spună ceva, dar sunetul ușii închizându-se o oprește.

Nu plec prea departe, ci mă opresc chiar lângă ușă. Îmi lipesc spatele de zidul rece și privesc atent înspre ceasul din fața mea. Cinci. Patru. Trei. Doi. Unu. Și clopoțelul sună energic pentru a anunța încheierea orelor.

În următoarele momente, ușa clasei se deschide și trupul îmi reacționează involuntar la vederea lui Sindy. Îi prind încheietura în palmă și mă aștept să tresară, însă nu o face. Se apropie de bună voie de mine și îmi zâmbește cu o naturalețe debordantă. E fericită că am ajutat-o, altfel nu m-ar fi privit în acest fel.

— Mulțumesc, Shen! Nu știu ce m-aș fi făcut fără răspunsul acela! Valora cele mai multe puncte, spune ea plină de voieșie.

— Acum îmi ești datoare.

Tonul meu se dovedește a fi mai amenințător decât mi-am propus inițial, însă Sindy îl percepe ca pe ceva senzual. Mă privește pe sub genele-i lungi și buzele i se curbează într-un rânjet ștrengăresc.

— Să mă anunți când vrei să îți plătesc datoria, răspunde și îmi face cu ochiul, după care lasă să-i scape câteva chicote colorate.

Își retrage mâna din strânsoarea palmei mele, după care își aranjează blugii pe șoldurile late.

— Acum. Vreau să mă însoțești la o plimbare în parcul de lângă liceu, îi spun cu seriozitate.

— Chiar acum?

— Da, chiar acum.

Se întoarce pentru câteva clipe pentru a-și privi prietenii și le face cu mâna, după care se uită la mine și îmi spune în șoaptă:

— În regulă. Dar trebuie să fiu acasă până la ora patru.

Încuviințez și le arunc prietenilor săi o privire arogantă. Știu că le inspir frică și neîncredere. Și îmi place.

Eu și Sindy ne îndreptăm cu pași mici înspre parc. Liniștea se așterne între noi, însă ea lasă un scâncet să-i părăsească buzele când îi ating mâna cu degetele. Își ridică privirea înspre mine și mă ațintește. Clipește des și cu o ușoară tentă de senzualitate. Dar Sindy nu poate fi deloc așa. E o puștoaică mult prea imatură, perfectă însă pentru mine.

— Unde îți dorești să aplici la facultate?

Întrebarea ei mă ia prin surprindere.

Îmi îndes palmele în buzunare și îmi țugui buzele, timp în care încerc să caut un răspuns pe care să i-l ofer. Nu o să îi spun că plănuiesc să petrec un an acasă pentru a-mi găsi o direcție clară pe care să o urmez. Imaginile cu mama și noul său iubit mi se derulează prin minte și mă pot gândi numai la momentul în care va trebui să ne mutăm cu el și fiica sa. Acel moment va fi încă o barieră

peste care va trebui să sar, prin urmare, îmi voi rezerva un an pentru a mă descoperi.

— Plănuiesc să aplic la Universitatea Berkeley, răspund într-un final.

— Asta înseamnă că ne vom întâlni! Ce coincidență!

Oh. Se pare că nu am nimerit prea bine cu răspunsul meu. Sindy pare foarte entuziasmată că vom fi colegi, însă îi ofer doar o lună alături de mine și cu siguranță va dori să fie cât mai departe.

— Consider că Universitatea Berkeley îmi poate oferi cu adevărat ceea ce am nevoie. Vreau să urmez un program de licență în psihologie, după care să continui cu un master în criminalistică și psihiatrie.

Sindy și criminalistica. Ori Sindy și psihiatria. Sunt lucruri atât de diferite. Ea e mult prea colorată pentru a-i distinge pe cei întunecați. Dar pe mine m-a sesizat.

— Îți dorești să lucrezi cu oameni nebuni? Sau chiar și cu criminali?

Scoate câteva chicote colorate. Se așteaptă probabil să râd și eu, însă îmi păstrez mina serioasă pe chip.

— Nu i-aș numi nebuni, ci doar neînțeleși. Iar criminalii, ei bine, ei sunt interesanți. E înfricoșător ceea ce pot face, dar e fascinant cum funcționează creierul lor astfel încât să ajungă la acele rezultate odioase.

Mă opresc cu lentoare pe loc, iar ea face același lucru. Îmi apropii fața de a sa și respirația mea caldă se imprimă pe pielea ei. De ce nu mă respinge? De ce mă acceptă cu atât de multă ușurință?

— Vrei să spui că dacă ți-aș tăia chiar acum jugulara, ți s-ar părea interesant? Ai vrea să afli de ce am făcut-o?

Buzele i se strâng într-o linie dreaptă și pufnește într-un râs isteric.

— Shen Howard, ai un umor atât de negru! reușește ea să spună printre hohotele de râs.

O privesc cu la fel de multă seriozitate și nu îmi dau seama dacă ar trebui să mă îngrijoreze în acest moment naivitatea sa. Îi ating obrazul cu degetul mare, iar ea se oprește din râs. Mă ațintește cu privirea și observ că înghite în sec. Fiori electrizanți mi se perindă prin trup, iar în momentul în care îmi trec degetul peste buza sa inferioară, simt cum o dorință mistuitoare îmi învăluie inima. O vreau. Vreau ca ea fie imaginea răzbnării mele. E perfectă.

E la fel de naivă și credulă ca și vechiul Shen.

E la fel de inocentă și simplă ca și vechiul Shen.

E la fel ca vechiul Shen. *Identică.*

— Vino. Trebuie să ajungi acasă.

Acestea fiind spuse, Sindy reușește doar să dea aprobator din cap și să se retragă de sub atingerea mea.